

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4905/2548

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายจำลอง ชัยสุวรรณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 5, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 32, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 37 ตี, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6 ทวิ, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 20 ทวิ, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 25 ตี, พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 6, พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 11, พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 22, พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 23, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

การจะถือว่าความผิดใดได้กระทำในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 5 ต้องปรากฏว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักรหรือผลแห่งการกระทำเกิดในราชอาณาจักร

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องระบุว่าเหตุทุกข้อหาเกิดในราชอาณาจักรที่บริเวณ ตำบลไผ่ไม่ปรากฏชัด อำเภอบึงสามพัน จังหวัดชุมพร แต่ตามทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่าเหตุเกิดในเขตต่อเนื่องของประเทศไทยไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของความผิดได้กระทำในราชอาณาจักรและผลแห่งการกระทำก็ไม่ได้เกิดในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 5 แต่อย่างใด จะถือว่าจำเลยกระทำความผิดในราชอาณาจักรไม่ได้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, 27 ทวิ, 32, 37 ตี พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 6 ทวิ, 20 ทวิ, 25 ตี พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, 6, 11, 22, 23 พ.ร.บ.มาตราซึ่ง ดวง วัด พ.ศ. 2466 มาตรา 19, 31 พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 282 ป.อ. มาตรา 32, 33, 83, 91 พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 และ ธิบของกลางทั้งหมด โดยเครื่องวิเทศคมนาคมของกลางขอให้รับไว้ใช้ในราชการ กรมไปรษณีย์โทรเลข และจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับ กับจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, 27 ทวิ (ที่ถูกไม่ผิดตามมาตรา 27 ทวิ), 32, 37 ตี พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 6 ทวิ, 20 ทวิ, 25 ตี วรรคสอง พ.ร.บ.วิเทศคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, 6, 11, 22, 23 พ.ร.บ.มาตราซึ่ง ดวง วัด พ.ศ. 2466 มาตรา 19, 31 ป.อ. มาตรา 83, 91 พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมเรียงกระทงลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 91 ฐานลักลอบนำ

น้ำมันเชื้อเพลิงเข้ามาในราชอาณาจักรไทย จำคุก 1 ปี ฐานขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 3 เดือน ฐานค้าน้ำมันโดยตั้งเป็นสถานีบริการ จำคุก 2 เดือน ฐานมีเครื่องวัดปริมาตรน้ำมันเชื้อเพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 3 เดือน ฐานปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิง จำคุก 6 เดือน ฐานมีเครื่องรับส่งวิทยุ จำคุก 3 เดือน ฐานจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม จำคุก 3 เดือน รวมจำคุก 1 ปี 20 เดือน ส่วนคำขอให้รับของกลางทั้งหมดและให้จำเลยจ่ายสินบนนำจับกับรางวัลแก่ผู้นำจับให้ยก เพราะศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 6158/2541 ให้รับของกลางทั้งหมดและให้จ่ายสินบนนำจับกับรางวัลแก่ผู้นำจับไปแล้ว และขอหาตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 6 ทวิ, 20 ทวิ, 25 ตีร เวรศสอง พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, 6, 11, 22, 23 และ พ.ร.บ.มาตราซ่ง ตวง วัด พ.ศ. 2466 มาตรา 19, 31 เสียด้วย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ป.อ. มาตรา 5 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ความผิดใดที่การกระทำแม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใดได้กระทำในราชอาณาจักรก็ดี ผลแห่งการกระทำเกิดในราชอาณาจักรโดยผู้กระทำประสงค์ให้ผลนั้นเกิดในราชอาณาจักร หรือโดยลักษณะแห่งการกระทำผลที่เกิดขึ้นนั้นควรเกิดในราชอาณาจักร หรือย่อมจะเล็งเห็นผลได้ว่าผลนั้นจะเกิดในราชอาณาจักรก็ดี ให้ถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักร ดังนั้น การจะถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญาดังกล่าวก็ต่อเมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดของความผิดได้กระทำในราชอาณาจักรหรือผลแห่งการกระทำเกิดในราชอาณาจักร คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องระบุว่าเหตุทุกข้อหาเกิดที่บริเวณ ตำบลไผ่ไม่ปรากฏชัด อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร แต่ตามทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่าเหตุเกิดในเขตต่อเนื่องของประเทศไทย ไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของความผิดได้กระทำในราชอาณาจักรและผลแห่งการกระทำก็ไม่ได้เกิดในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 5 แต่อย่างใด ดังนั้นจะถือว่าจำเลยกระทำความผิดในราชอาณาจักรไม่ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 6 ทวิ, 20 ทวิ, 25 ตีร เวรศสอง พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, 6, 11, 22, 23 และ พ.ร.บ.มาตราซ่ง ตวง วัด พ.ศ. 2466 มาตรา 19, 31 ด้วย นั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

จิระ โชติพงษ์ · โนรี จันทรทัต · ธนพจน์ อารยลักษณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4905/2548>